

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D. a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce: **K., d.**, se sídlem, IČ, zastoupený JUDr. Ing. Petrem Machálkem, Ph.D., advokátem se sídlem Pivovarská 8, Vyškov, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2013, č. j. 3994/1.30/13/14.3,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 22. 11. 2013, č. j. 3994/1.30/13/14.3, **se ruší a věc se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 16 342 Kč, a to k rukám jeho advokáta JUDr. Ing. Petra Machálka, Ph.D., do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu rozhodnutí správních orgánů

[1] Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále také jen „Inspektorát“) ze dne 5. 8. 2013, sp. zn. SD 294/13, č. j. 9919/9.30/13/14.3-RZ, vydané podle § 5 odst. 1 písm. e) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce (dále jen „zákon o inspekci práce“), kterým Inspektorát žalobci uložil pokutu ve výši 100 000 Kč a povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Inspektorát konstatoval, že dle § 5 odst. 1 písm. a) a v rozsahu dle § 3 odst. 1 písm. c) a d) zákona o inspekci práce vykonal u žalobce kontrolu, a to na stavbě „*Rekonstrukce a adaptace zemědělského objektu, Briketovací linka Vyškov, p. č. 2119/2, 2119/22-26, 2119/34, 2119/38, 2119/50, 2191/4-9, k. ú. Vyškov*“ (dále jen „Stavba“), přičemž v rámci správního řízení prezkoumal výsledek této kontroly a na

základě důkazů, které ve věci shromáždil, dospěl k závěru, že se žalobce bez důvodných pochybností dopustil příslušných správních deliktů. Konkrétně se jednalo o správní delikt dle § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce, jehož se právnická osoba na úseku bezpečnosti práce dopustí tím, že nedodrží povinnosti při zajišťování bezpečnosti práce stanovené v § 101 až 103 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“). Inspektorát konstatoval, že žalobce se dopustil daného správního deliktu tím, že porušil povinnost dle § 103 odst. 2 písm. c) zákoníku práce, když ani ke dni kontroly dne 28. 11. 2012 nezajistil zaměstnanci M. Č. pracujícímu na Stavbě školení o právních a ostatních předpisech k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, které doplňují jeho odborné předpoklady pro výkon. Dále se dle rozhodnutí Inspektorátu žalobce dopustil deliktu dle § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce tím, že dne 28. 11. 2012 připustil na Stavbě zaměstnanci M. Č. vykonávat práce, jejichž náročnost neodpovídala jeho schopnostem a zdravotní způsobilosti; tím došlo k porušení § 103 odst. 1 písm. a) zákoníku práce. Zaměstnanec M. Č. totiž pracoval ve výšce 10 m nad úrovní terénu a vykonával práce na střeše budovy B; při práci na střešní konstrukci dne 28. 11. 2012 spadl ze střechy budovy B a na následky poranění tentýž den zemřel.

[2] Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že odvolání žalobce obsahuje v podstatě jen jednu odvolací námitku, jejímž obsahem je zpochybnění jeho postavení jako zaměstnavatele vůči zaměstnanci M. Č.. Žalovaný uvedl, že tuto námitku posoudil, ačkoli ji žalobce nevznesl po celou dobu řízení před Inspektorátem, ale učinil tak až v samotném odvolání, přičemž dle žalobce by tak k ní nebylo ve smyslu § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) nutné přihlédnout.

[3] K předmětné námitce žalobce žalovaný uvedl, že není pochyb o tom, že žalobce zaměstnával pana M. Č. na základě dohody o provedení práce ze dne 8. 10. 2012, a to na dobu od 8. 10. 2012 do 18. 12. 2012, jakož že není pochyb ani o tom, že dne 28. 11. 2012 utrpěl pan Č. vážný pracovní úraz na Stavbě tím, že spadl ze střechy budovy a utrpěl tak zranění, jímž později podlehl. Skutečnosti, že činnost pana Č. byla v uvedený den vykonávána pro žalobce jakožto zaměstnavatele, nasvědčuje: obsah záznamu o úrazu ze dne 29. 11. 2012 sepsaný a podepsaný paní M. G., předsedou žalobce; zmíněná dohoda o provedení práce; evidence pracovní doby za měsíc říjen a listopad 2012 vedená pro pana M. Č. žalobcem; osobní karta OOPP pana Č. a záznam o provedení školení bezpečnosti a ochrany při práci pro zaměstnance M. Č. ze dne 8. 10. 2012. Žalovaný považoval za nedůvodnou odvolací námitku, dle níž jmenovaný zaměstnanec nebyl v konkrétním dni pověřen konkrétním výkonem práce v konkrétním místě výkonu práce, neboť to považoval za jsoící v přímém rozporu jak s předmětnou dohodou o provedení práce, tak s dalšími doklady založenými ve správním spise. Žalovaný tak odmítl tvrzení žalobce, že dne 28. 11. 2012 došlo k závažnému excesu nikoli na straně žalobce, ale na straně zaměstnance, který v inkriminovaný den nevykonával pracovní činnost dle dohody mezi ním a žalobcem, nýbrž danou práci vykonával na základě konkludentně uzavřeného pracovního poměru uzavřeného mezi panem Č. a panem P. Š. st., který měl koordinovat práci na Stavbě; stejně tak žalovaný odmítl odvolací námitku, že k případnému „excesu“ došlo na straně pana P. Š. st.

[4] Své závěry žalovaný opřel mj. o právní názor prezentovaný v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 14. 1. 2003, č. j. 21 Cdo 454/2002, který se týkal řešení otázky, za jakých podmínek plní zaměstnanec pracovní úkoly pro zaměstnavatele. V souladu s tím žalovaný konstatoval, že žalobce jako zaměstnavatel určil pracoviště pana M. Č. na Stavbě.

[5] V závěru svého rozhodnutí žalovaný odmítl odvolací námitky týkající se nerespektování základních zásad činnosti správních orgánů dle správního řádu, konkrétně zásad uvedených v § 2 a 3 správního řádu; zásada materiální pravdy obsažená v ustanovení

§ 3 správního řádu je přitom korigována zásadou ekonomie řízení. Rovněž stanovení výši sankce shledal žalovaný řádným a hodnocením této otázky se zabýval, byť příslušná námitka nabyla v odvolání uvedena.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[6] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu. Uvedl, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, když zjištěný skutkový stav nemá oporu v důkazech shromážděných ve spisu, resp. že žalovaný hodnotil některé důkazy v rozporu s jejich skutečným obsahem. Výsledek hodnocení důkazů tak dle žalobce neodpovídá požadavků stanoveným v § 2, § 3, § 51 a násl. správního řádu, žalovaný pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly v řízení najevo a v hodnocení důkazů, popř. dalších poznatků, které vyšly v řízení najevo jinak, je logický rozpor.

[7] Žalobce je předně názoru, že oporu v provedeném dokazování nemá závěr, o tom, že byl vůči panu M. Č. v okamžiku a v situaci jeho úrazu v postavení zaměstnavatele. Dne 8. 10. 2012 sice žalobce uzavřel s panem Č. dohodu o provedení práce, ale jejím předmětem byly úklidové práce a přenášení břemen, a místem výkonu práce „*Vyškov, D.*“. V den úrazu však pan Č. vykonával zednické práce, resp. práce na střešním plášti na Stavbě a práce vykonávané dne 28. 11. 2012 tak nebyly pracemi sjednanými v příslušné dohodě o provedení práce a nebyly ani pracemi sjednanými mezi žalobcem a podnikatelem P. Š. st. v rámci konkrétní smlouvy o dílo (uzavřené v souladu se smlouvou o rámcových obchodních podmínkách pro jednotlivé smlouvy o dílo ze dne 31. 8. 2012).

[8] Žalobce dovozuje, že pokyn k výkonu práce na Stavbě dne 28. 11. 2012 nevydal panu Č. on, ale někdo jiný, přičemž Inspektorát ani žalovaný nezjišťoval, kdo daný pokyn vydal. Svůj závěr žalobce opíral o ustanovení § 273 a § 274 zákoníku práce, jež se zabývají otázkou, které činnosti jsou plněním pracovních úkolů, potažmo které činnosti jsou v přímé souvislosti s plněním pracovních úkolů.

[9] V uvedeném směru žalobce uzavřel, že žádným z důkazů nebylo prokázáno, že žalobce byl v případě pana Č. v konkrétním dni v postavení zaměstnavatele, že v ten den byl pan Č. žalobcem pověřen konkrétním výkonem práce a že tomu tak bylo v konkrétním místě výkonu práce, tedy na Stavbě (žalobce je tedy názoru, že dané místo výkonu práce zaměstnanci neurčil). Z uvedených důvodů není dána ani deliktní způsobilost žalobce ve smyslu § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce ve spojení s § 103 odst. 2 písm. c) a § 103 odst. 1 písm. a) zákoníku práce.

[10] Dle žalobce bylo rozhodnutí žalovaného nesprávné i v části týkající se výše uložené pokuty.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě, replika žalobce a vyjádření žalovaného k replice žalobce

[11] Ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a zopakoval některé závěry uvedené v napadeném rozhodnutí, přičemž především zastával názor, že v souladu se zásadou materiální pravdy korigovanou zásadou ekonomie řízení bylo prokázáno, že pracovněprávní vztah mezi žalobcem a panem M. Č. byl náležitě zkoumán a prokázán. Žalovaný rovněž nesouhlasil s žalobním tvrzením, dle něhož je jeho rozhodnutí nesprávné i co do výše pokuty, neboť tato pokuta nemůže mít žádný preventivní ani výchovný charakter a je jen vyjádřením

mocenského postavení správního orgánu.

[12] V replice ze dne 1. 8. 2014 žalobce uvedl, že trvá na svých předchozích tvrzeních, tedy že se předmětný úraz stal ve Vyškově, ulice C., parcela č., což je část obce N. (tedy část města Vyškova). Místo výkonu práce s panem Č. však bylo sjednáno jako Vyškov, (část obce) D. V části D. se také nachází provozovna podnikatele P. Š. st. (.....), kde měl pan Č. vykonávat úklidové práce a přenášení břemen. Žalobce zopakoval, že trvá na svých žalobních tvrzeních, že v rozhodném okamžiku nebyl v postavení zaměstnavatele vůči panu Č.

[13] Na repliku žalobce reagoval žalovaný vyjádřením ze dne 11. 8. 2014, v němž poukázal na některé důkazy založené v správním spise. Především pak na smlouvu o rámcových obchodních podmínkách pro jednotlivé smlouvy o dílo a také na e-mailovou objednávku, v níž pan P. Š. st. objednává u žalobce provedení zednických, úklidových a pomocných prací v rozsahu cca 300 hod. na pracovišti a, Vyškov. Žalovaný taktéž připomněl záznam o úrazu vyhotovený předsedou žalobce, v němž je žalobce veden jako zaměstnavatel pana Č. a pan P. Š. st. pouze jako zaměstnavatel, u něhož k úrazu došlo. Rovněž pan P. Š. st. v úředním záznamu sepsaném Policií ČR dne 28. 11. 2012 uvedl, že tento si pana Č. pouze najal od žalobce, kterému také za odvedenou práci zaplatil. Pracovněprávní poměr mezi žalobcem a panem Č. je v rozhodný den doložen dohodou o provedení práce, záznamem o úrazu, doklady o školení, zmíněnou rámcovou smlouvou mezi žalobcem a panem P. Š. st., zmíněnou e-mailovou objednávkou; k místu výkonu práce a jeho změně zmiňuje žalovaný závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2010, sp. zn. 21 Cdo 4213/2009. Závěrem žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

[14] Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.

[15] V daném případě je prvotně třeba se zabývat otázkou, zda byl žalobce v rozhodný den (tedy 28. 11. 2012, kdy došlo k výše popsané tragické nehodě) v případě činnosti vykonávané panem Michalem Č. na Stavbě vůči jmenovanému zaměstnanci v postavení zaměstnavatele, resp. zda se žalovanému takový vztah podařilo prokázat.

[16] Jak již bylo zmíněno, dle § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce „[p]rávnícká osoba se dopustí správního deliktu na úseku bezpečnosti práce tím, že [...] nedodrží povinnosti při zajišťování bezpečnosti práce stanovené v § 101 až 103 zákoníku práce“. Žalobci bylo správními orgány v tomto smyslu kladeno za vinu, že nesplnil své povinnosti dle § 103 odst. 2 písm. c) zákoníku práce, dle něhož je zaměstnavatel „povinen zajistit zaměstnancům školení o právních a ostatních předpisech k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, které doplňují jejich odborné předpoklady a požadavky pro výkon práce, které se týkají jimi vykonávané práce a vztahují se k rizikům, s nimiž může přijít zaměstnanec do styku na pracovišti, na kterém je práce vykonávána, a soustavně vyžadovat a kontrolovat jejich dodržování. Školení podle věty první je zaměstnavatel povinen zajistit při nástupu zaměstnance do práce, a [...] v případech, které mají nebo mohou mít podstatný vliv na bezpečnost a ochranu zdraví při práci“. Dle § 103 odst. 1 věty poslední pak o těchto

„informacích a pokynech je zaměstnavatel povinen vést dokumentaci“. Žalobci rovněž bylo kladeno za vinu porušení povinnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) zákoníku práce, dle něhož je zaměstnavatel povinen „nepřipustit, aby zaměstnanec vykonával zakázané práce a práce, jejichž náročnost by neodpovídala jeho schopnostem a zdravotní způsobilosti“.

[17] V souvislosti s citovanými ustanoveními zákoníku práce je třeba zmínit také ustanovení následující: Dle § 273 odst. 1 zákoníku práce *„[p]lněním pracovních úkolů je výkon pracovních povinností vyplývajících z pracovního poměru a z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr, jiná činnost vykonávaná na příkaz zaměstnavatele a činnost, která je předmětem pracovní cesty“*. Dle § 273 odst. 2 zákoníku práce *„[p]lněním pracovních úkolů je též činnost konaná pro zaměstnavatele na podnět odborové organizace, rady zaměstnanců, popřípadě zástupce pro oblast bezpečnosti a ochrany zdraví při práci nebo ostatních zaměstnanců, popřípadě činnost konaná pro zaměstnavatele z vlastní iniciativy, pokud k ní zaměstnanec nepotřebuje zvláštní oprávnění nebo ji nevykonává proti výslovnému zákazu zaměstnavatele, jakož i dobrovolná výpomoc organizovaná zaměstnavatelem“*. Konečně podle § 274 odst. 1 zákoníku práce *„[v] přímé souvislosti s plněním pracovních úkolů jsou úkony potřebné k výkonu práce a úkony během práce obvyklé nebo nutné před počátkem práce nebo po jejím skončení a úkony obvyklé v době přestávky v práci na jídlo a oddech konané v objektu zaměstnavatele a dále vyšetření ve zdravotnickém zařízení prováděné na příkaz zaměstnavatele nebo vyšetření v souvislosti s noční prací, ošetření při první pomoci a cesta k nim a zpět. Takovými úkony však nejsou cesta do zaměstnání a zpět, stravování, vyšetření nebo ošetření ve zdravotnickém zařízení ani cesta k nim a zpět, pokud není konána v objektu zaměstnavatele“*.

[18] V daném případě se jednalo o řízení (o správním deliktu), v němž má být, slovy § 50 odst. 3 správního řádu, z moci úřední uložena povinnost; v takovém případě je dle téhož ustanovení správního řádu správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Nadto dle § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. V takovém případě tedy nelze žalobci ani vytýkat případný nedostatek procesní aktivity v rámci správního řízení.

[19] V přezkoumávaném případě tedy bylo povinností žalovaného (resp. správního orgánu I. stupně) přesvědčivě prokázat, zda pan M. Č. dne 28. 11. 2012 vykonával práce pro žalobce jakožto jeho zaměstnanec, a to v souladu s podmínkami specifikovanými v citovaných ustanoveních § 273 odst. 1 a 2 § 274 odst. 1 zákoníku práce.

[20] Je zřejmé, že z formálního hlediska pan Michal Č. dne 28. 11. 2012 nevykonával činnosti specifikované v dohodě o provedení práce ze dne 8. 10. 2012, dle níž měl provádět pouze úklidové práce a přenášení břemen, a to na místě výkonu práce „Vyškov, D.“; dne 28. 11. 2012 totiž pan Č. pracoval na Stavbě na střeše příslušného objektu, a to v části města Vyškova N. Soud se přitom ztotožňuje se žalovaným, který ve svém rozhodnutí v tomto směru odkazoval na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 1. 2013, sp. zn. 21 Cdo 454/2002, že toto „formální“ hledisko není rozhodující, pakliže by pan Č. práce na střeše vykonával na popud žalobce (potažmo jiného ze subjektů uvedených v § 73 odst. 2 zákoníku práce), popřípadě z vlastní iniciativy, které by žalobce nebránil. Z tohoto důvodu zdejší soud z obecného hlediska akceptuje i argumentaci žalovaného obsahující odkaz na závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2010, sp. zn. 21 Cdo 4213/2009, dle něhož definice místa výkonu práce má význam zejména pro určení, zda zaměstnavatel

přiděluje zaměstnanci práci ve sjednaném nebo v jiném místě, tedy pro posouzení, zda v konkrétním okamžiku je zde soulad mezi sjednaným místem výkonu práce a místem, kde je práce přidělena, a proto také sjednané místo výkonu práce se logicky může měnit podle toho, zda a k jakým změnám v organizační struktuře zaměstnavatele dochází.

[21] Právě otázku onoho „popudu“ (pokynu), z něhož pan Č. pracoval dne 28. 11. 2012 na Stavbě a otázku, zda tato činnost byla vykonávána pro žalobce, však zdejší soud nepovažuje za dostatečně a přesvědčivě zodpovězenou, potažmo prokázanou. Mezi stranami přitom nejsou sporné následující skutečnosti: pan Č. byl ke dni 28. 11. 2012 jediným zaměstnancem žalobce a žalobce měl uzavřenou smlouvu o rámcových obchodních podmínkách pro jednotlivé smlouvy o dílo ze dne 31. 8. 2012, a to s panem P. Š. st., který byl investorem Stavby. Žalobce a žalovaný však z konstatovaných skutečností vyvozují zcela jiné závěry.

[22] Zatímco žalovaný je toho názoru, že pokud byl pan Č. jediným zaměstnancem žalobce, musel žalobce logicky vyslat k plnění povinností vyplývajících pro žalobce z konkrétní smlouvy o dílo uzavřené ve smyslu smlouvy o rámcových podmínkách pro jednotlivé smlouvy o dílo ze dne 31. 8. 2012 právě M. Č., žalobce tuto verzi odmítá. Aniž by soud na tomto místě autoritativně tvrdil, že toto zpochybňování ze strany žalobce je skutečně věcně podložené, přece jen nabourává verzi celého příběhu, jak ji podává žalovaný. Například tak lze poukázat na to, že ačkoli žalovaný považuje za jeden z rozhodných důkazů pro své závěry evidenci pracovní doby za měsíce říjen a listopad 2012 vedených pro pana Č. žalobcem, vyplývají z toho dokumentu (zcela jiné) závěry, které žalovaný nezohlednil. Nelze si tak nepovšimnout, že právě dne 28. 11. 2012 dle zmíněné evidence pan Č. neměl pro žalobce vykonávat žádnou činnost. Ze samotné ve spise takto založené písemnosti nevyplývá, kdo ji vytvořil a kdy tak učinil, nicméně ani touto otázkou se žalovaný, nadto za situace, kdy o ni opírá své závěry, nezabýval. Žalovaný se rovněž nezabýval tím, zda to skutečně musel být pan Č., jehož prostřednictvím měl žalobce plnit své smluvní povinnosti vůči panu P. Š. st.; je totiž mj. možné poukázat na to, že právní formou žalobce je družstvo, a to družstvo založené za účelem podnikání. U takového subjektu přitom nebylo vyloučeno, aby se na jeho podnikání podíleli členové družstva (pouze) sami svou vlastní prací (taktéž smlouvy o rámcových podmínkách pro jednotlivé smlouvy o dílo ze dne 31. 8. 2012 takovou variantu, ve své značné obecnosti, nevylučuje a ani neřeší). Rovněž tak „objednávka“ prací na Stavbě ze strany pana P. Š. st. vůči žalobci, která založila jednotlivou smlouvu o dílo, na jejímž základě měl pan Č. pro žalobce vykonávat práce na Stavbě, není jednoznačně doložena. Pokud žalovaný ve svém vyjádření k replice žalobce poukazuje na e-mailovou objednávku odeslanou panem Š. st. dne 29. 10. 2012 [v samotném rozhodnutí tuto objednávku neakcentuje; v textu dané zprávy se uvádí „u družstva K. objednávám na měsíc listopad 2012 provedení zednických, úklidových a pomocných prací v rozsahu cca 300 hod. na pracovišti a“ (sic)], pak je třeba zmínit, že ve vztahu k této objednávce sám Inspektorát ve vyrozumění o přezkoumání protokolu ze dne 19. 2. 2013, č. j. 23833/9.41/12/15.4/PP, vyhověl námitce žalobce, neboť daná objednávka byla adresována JUDr. J. Š., který byl prostředníkem mezi panem P. Š. st. a panem M. G. (jeho úloha v celé záležitosti nebyla zcela objasněna, nicméně ani on ani JUDr. Š. nebyl ve věci správními orgány jako svědek či jinak vyslechnut) a žalovaný uvedl, že „se však jedná o třetí osobu“.

[23] S posledně zmíněnými skutečnostmi souvisí i to, že správní orgány ve věci nevyslechly žádné svědky, kteří by se mohli k záležitosti vyjádřit. Týká se to zejména pana P. Š. st., zmíněného M. G., JUDr. J. Š., popř. dalších osob, přičemž se soud nedomnívá, na rozdíl od správních orgánů, že od výsledku těchto osob lze upustit pouze s odkazem na skutečnost, že se jedná toliko o záležitost žalobce, zda byla objednávka ze dne 29. 10. 2012 skutečně doručena M. G. (či žalobci) – viz str. 3 vyrozumění o přezkoumání protokolu ze dne

19. 2. 2013, č. j. 23833/9.41/12/15.4/PP; soud má za to, že právě zjištění této skutečnosti může případně hrát závažnou roli, jako mohla svou úlohu hrát i interpretace této objednávky – zda se týkala i práce pana Č. na Stavbě (pokud ve svém rozhodnutí žalovaný uvádí, že sám žalobce zmínil, že byl s panem P. Š. st. dohodnut na koordinaci práce na staveništi, nelze pominout ani druhé pracoviště na adrese). V tomto světle je třeba se eventuálně zabývat i tím, jak interpretovat záznam o úrazu ze dne 29. 11. 2012, vyplněný paní M. G. – lze souhlasit s tím, že v části A záznamu je uvedeno, že zaměstnavatelem, u něhož je postižený zaměstnanec v základním pracovněprávním vztahu, je žalobce, ovšem na druhou stranu za zaměstnavatele, u kterého k úrazu došlo, je označen pan P. Š. st. Bez zhodnocení dalších skutečností nelze podle názoru soudu předmětný záznam interpretovat tak jednoznačně, jak to činí žalovaný (byť je si krajský soud v tomto směru vědom povinností zaměstnavatelů dle § 105 ve spojení s § 380 zákoníku práce, jejichž plnění mohlo v této souvislosti delikt ní odpovědnosti žalobce skutečně nasvědčovat).

[24] Ke shora uvedenému je třeba dodat, že si soud uvědomuje, že kupř. pan P. Š. st. poskytl Inspektorátu pod č. j. S-18/12/4 informaci ve smyslu § 7 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce, v níž uvedl, „[o]sobně nemám žádný vztah s panem Č., on byl dodán panem G.“; obdobně se pan Š. st. vyjádřil v dokumentu zajištěném Inspektorátem při kontrole, tedy v úředním záznamu o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 6 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, který byl pořízen Policií ČR dne 28. 11. 2012 pod č. j. KRPB-304074-5/TČ-2012-061882 (v něm pan Š. st. uvedl, že pan Č. byl zaměstnancem „pracovní agentury K.“, kdy pracovníka platí a zaměstnává tento subjekt a pan Š. platí za práci přímo této „agentuře“). Zároveň však ve zmíněné informaci č. j. S-18/12/4 uvedl, že pan Č. pro něj pracoval již od půlky září roku 2012, tedy v období předcházejícím uzavření dohody o provedení práce ze dne 8. 10. 2012 uzavřené mezi panem Č. a žalobcem. Právě s ohledem na rozpory mezi „výpověďmi“ podanými panem P. Š. st. a argumenty žalobce, jakož i k vyjasnění rozporů v samotné informaci od pana Š., mohlo být vhodné tuto osobu vyslechnout k věci jako svědka.

[25] Lze také zmínit, že není zcela správně tvrzení žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí, že argumentaci týkající se neexistence pracovněprávního vztahu mezi žalobcem a panem Č. v rozhodný okamžik pracovního úrazu žalobce v průběhu správního řízení nevnesl a uplatnil ji až v odvolání – danou výhradu lze nalézt např. již v „námitkách proti výsledku přezkoumání protokolu č. j. 23833/9.41/12/15.4“ ze dne 6. 3. 2013 či v „žádosti o přezkoumání protokolu č. j. 23833/9.41/12/15.4.“ ze dne 4. 2. 2013, v němž žalobce ostatně poukazoval i na nedoručení e-mailové objednávky ze dne 29. 10. 2012, která nadto nemá ani odpovídat skutečnosti, neboť zednické práce nebyly mezi žalobcem a panem Š. st. nikdy účtovány. Nadto se v oblasti správního trestání, resp. v řízeních, v nichž má být uložena povinnost z moci úřední, princip koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 neuplatní (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48, publikovaný pod č. 2412/2011 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 As 136/2012-23, publikovaný pod č. 2786/2013 Sb. NSS).

[26] Za daných okolností soud uzavírá, že souhlasí s žalobní námitkou žalobce, že zjištěný skutkový stav nemá oporu v důkazech shromážděných ve spisu. V tomto směru je nutné dokazování ve věci doplnit a dostát povinností stanoveným zejména v § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu a získané důkazy vyhodnotit v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů dle § 50 odst. 4 správního řádu. Nedostatky ve „zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti“, nelze v tomto případě bez dalšího zhojit odkazem na zásadu ekonomie správního řízení, jak to do jisté míry činí žalovaný. Pouze pro úplnost krajský soud dodává, že si je vědom toho, že důkazy nelze hodnotit izolovaně, ale v jejich vzájemné souvislosti; vytčené nedostatky či rozpory však dle jeho názoru neumožňují za daného stavu dokazování

jednoznačně konstatovat deliktní odpovědnost žalobce.

[27] S ohledem na uvedené závěry nebylo třeba se zabývat žalobní námitkou (a související argumentací žalovaného) týkající se výše uložené pokuty, neboť tato otázka je závislá na řádném zjištění stavu věci.

VI. Závěr a náklady řízení

[28] Krajský soud v Brně tak z výše uvedených důvodů rozhodnutí žalovaného ruší a věc mu vrací k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.); v dalším řízení je žalovaný právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[29] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[30] Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba a další písemné podání ve věci samé) a tři režijní paušály, ve výši $3 \times 3\,100$ Kč a 3×300 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 10 200 Kč. Protože žalobcův advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 2 142 Kč, odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

[31] Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč. Zdejší soud se ztotožnil s názorem vysloveným Krajským soudem v Praze v rozsudku ze dne 29. 1. 2014, č. j. 45 A 11/2012-61 (dostupný na www.nssoud.cz), že neúspěšné podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě bez dalšího neznamená, že náklady vynaložené v souvislosti s tímto úkonem jsou náklady nedůvodnými ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Využití možnosti podat návrh na přiznání odkladného účinku žaloby jako institutu výslovně upraveného v soudním řádu správním, aniž by šlo o zjevné zneužívání tohoto institutu (např. co do počtu opakovaných návrhů), nákladem nedůvodně vynaloženým k ochraně práv ve shora uvedeném smyslu není. Nic na tom nemění ani ta skutečnost, že takový návrh nebyl úspěšný a tedy nevedl k přiznání odkladného účinku žaloby. Rozhodný je pouze úspěch účastníka ve věci samé. Otázka úspěchu při dílčích rozhodnutích předběžné povahy učiněných soudem v průběhu řízení je v tomto ohledu naopak nepodstatná.

[32] Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 16 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. dubna 2016

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová